

РЕШЕНИЕ

№ 3129

гр. София, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.04.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1607** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по повод касационна жалба от „За едно евро“ ЕООД, [населено място], чрез адв. В. Ч. срещу Решение 533 от 31.01.2023г. но СРС, постановено по НАХД № 5163/2022г. на СРС, с което е потвърден ЕФ серия Г, №0004854 от 25.05.2019г. на СДВР.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, при следните съображения:

Съдът бил приел в мотивите си, че действително в ЕФ липсва уточнение на това кое е нарушението на КЗ, но приел същото за несъществено. Касаторът намира, че последното представлява съществено нарушение, с което са нарушени правата му, вкл. правото на защита.

Счита за необоснован и извода относно спазване на сроковете по чл. 34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Намира, че възприетото от съда, че ЕФ е издаден на 04.07.2019г. не почива на годни доказателства, тъй като приложеният списък не е официален документ и не обвързва страните.

По тези съображения моли за отмяна на Решението.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Ч. с редовно пълномощно, който поддържа жалбата на заявените в същата основания. Претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касация СДВР не изпраща представител.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на

касационната жалба.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното: Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от активно легитимирано лице.

Разгледана по съществото, жалбата се явява неоснователна.

СРС, е извел следното от фактическа и правна страна:

Дружеството е санкционирано за нарушение на чл. 483, ал.1, т.1 във връзка с чл. 638, ал.4 във връзка с ал.1, т.2 във връзка с чл. 461, т.1 от КЗ, за това, като е санкционирано с имуществена санкция от 2000 лева.

Съдът приел, че действително в ЕФ не е посочена конкретната нарушение норма на КЗ, но последното не представлявало съществено нарушение на процедурата.

Приел още, че не е изтекъл давностен срок от извършване на нарушението до връчването на фиша, тъй като то е реализирано преди да изтекат 3 години от извършването, съответно установяването му, както и тъй като ЕФ е съставен по-малко от 2 месеца след установяване на нарушението.

Така мотивиран, съдът потвърдил ЕФ и отхвърлил касационната жалба.

Съдът намира решението за правилно като краен резултат.

По фактите по делото, на база приетите доказателства, се установява: Съставен е ЕФ сери ЕГ, №0004854, с който, за нарушение на чл. 483, ал.1, т.1 във връзка с чл. 638, ал.4 във връзка с ал.1, т.2 във връзка с чл. 461, т.1 от КЗ, касаторът е санкциониран с имуществена санкция от 2000 лева.

Установява се, че след заснемане на автомобил Фиат К., рег. [рег.номер на МПС], с посочено място на заснемане в [населено място], с техническо средство SD2D0030, който е собственост на касатора „За едно евро“ ЕООД, е извършена проверка и е установено, че не налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“. За горното е съставен ЕФ, предмет на производството.

На първо място, съдът приема, че е налице съответно вменяване и уточнение на нарушението. Същото не е отразено в описателната част на ЕФ, но е отразено коректно по-надолу във фиша, където ясно и точно е въведена нарушената норма на КЗ. Следователно, правилен е крайният извод на съда, че липсва нарушение, изразяващо се в липса на квалификация на нарушението, доколкото такава е налице в оспорения ЕФ.

Не е налице нарушение и на нормата на чл. 34 от ЗАНН, поради следното: На първо място, според чл. 189, ал.4 от ЗДВП е предвидено какви да са реквизитите на ЕФ, за което е налице и образец, утвърден от Министъра на вътрешните работи, които в случая са налице. В ЕФ са посочени датата и часа на извършване, респ. установяване на нарушението, като посочването на дата на издаването му не е предвидено, съответно липсата ѝ не представлява нарушение. Видно от проведеното оспорване, и към днешна дата не е изтекъл максималният срок за ангажиране на отговорността на лицето, а ЕФ е издаден на

Настоящият съдебен състав не възприема доводите на касатора в жалбата, че спрямо него е изтекъл давностния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, тъй като ЕФ е издаден след изтичане на едногодишен срок от извършване на нарушението. Съображенията на съда са следните: Реализирането на административнонаказателна отговорност с издаване на ЕФ по реда на чл. 189 и сл. от ЗДВП е особен вид административно производство, което съчетава в себе си елементите на класическото

административнонаказателно производство по ЗАНН и същевременно се развива по свой собствен и различен от общоприетия начин. В случая се издава един акт – ЕФ, който съчетава в себе си правната природа на АУАН и НП. Същевременно законодателят е допуснал, при наличие на точно посочени в закона условия, изменение в персоналното развитие на производството, тогава, когато собственикът на МПС не е бил негов водач в момента на извършване на нарушението. По тази причина, неприложими са в тези случаи сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН спрямо двете лица, тъй като, спрямо действителния водач /ползвател/ на автомобила сроковете започват да текат в един по-късен момент, защото в по-късен момент ще се установи кой е действителният извършител на нарушението. В производството с издаване на АУАН и НП спрямо едно лице не възниква такъв проблем, но в производството по издаване на ЕФ на лице, което не е собственик на автомобила, а само ползвател в момента на извършване на нарушението, по обективни причини/необходимото време за неговото установяване след подаване на декларация на собственика/ е напълно вероятно и възможно едногодишния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН да изтече. Предвид това, че в разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е предвиден изричен реквизит дата на издаване на ЕФ, който ще зависи от момента на подаване на декларацията от собственика. Доколкото административно наказателната отговорност не може да бъде реализирана на база предположения, очевидно е, че датата на издаване на ЕФ не може да бъде отправна точка при изчисляване на сроковете, тъй като не е точно установена, а само предполагаема. В този случай съдът намира, че следва да намерят приложение изводите от тълкувателната практика - Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд. В него се посочва, че "... понастоящем в ЗАНН са регламентирани два вида давност: погасителна давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение (чл. 34 от ЗАНН), и изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция (чл. 82 от ЗАНН). От своя страна, изпълнителската давност може да бъде квалифицирана на обикновена (по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН) и абсолютна такава (по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН). Един от значителните пропуски в ЗАНН е свързан с липсата на правна регламентация на института на абсолютната погасителна давност. В чл. 34 от ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, уреждаща абсолютната давност. Именно тази празнина се преодолява с приложението на чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН, което е и основният въпрос по т. 2 от искането на омбудсмана.

Предвид липсата на разпоредба, уреждаща абсолютната давност в ЗАНН и наличието на препращаща норма на чл. 11 от ЗАНН, уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност в НК следва да намери приложение. "

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав изцяло споделя становището на въззивния съд в атакуваното въззивно решение, че в настоящото производство не са изтекли сроковете, свързани с абсолютната давност по чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН.

По изложените съображения, съдът намира, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Воден от горното и на основание чл. 221 , ал.2, предл.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №533 от 31.01.2023г. по СРС, постановено по НАХД № 5163/2022г. на СРС, с което е потвърден ЕФ серия Г, №0004854 от 25.05.2019г. на СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: